

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ D. BLACK.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Τὸ «Ρεϊμοντάιρ» περίμενε στ' ἀνοικτὸ τοῦ Πλύμουθ τὸ πλοίαρχο τῆς ὑπηρεσίας, τὸ ὁποῖο θὰ ἔφευγε τοὺς ἐπιβάτες. Μέσα τὴν δριμύλη, ἡ παρολῖα φαινόταν θαμπὴ καὶ μελαγχολικὴ. Ἀπὸ τὴ γέφυρα ὁ πλοίαρχος Ὀντέσα κίτταζε ἀδιάφορος.

Ὁ πλοίαρχος ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ βαθυγάλανα μάτια. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀραιώων στην κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ του καὶ ν' ἀσπρίζουν στους κροτάφους. Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ παχαίνει. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀδιαφοροῦσε ἀν τὸ γέλιο του τσίτωνε ἀπάνω στὸ στομάχι του. Κι ἀσφαλῶς μὲ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε πάρει, σὲ λίγα χρόνια, κανεὶς ἀπ' τοὺς παλῆους γνωρίμους του, κίτταζοντας τὸν γέρο θαλασσοῦλο, δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀναγνωρίσει τὸν ἄλλοτε λεβεντόκορμο πλοίαρχο Ὀντέσα.

Τὸ πῶς παρήξεο ἦταν, πὸς ἡ Ἀτμοπλοικὴ Ἑταιρεία, γιὰ τὴν ὁποία ἐργαζόταν, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατοῖ στην ὑπηρεσία της. Ὁ Ὀντέσα θύμωνε εὐκολὰ κι' εἶχε προκαλέσει πολλὰ ἐπισηοδία καὶ παράπονα. Ἀλλ' ἦταν ἀνθρώπος ἀειπαῖο χαρακτηριστικῶς, καλὸς ναυτικὸς κι' εἶσι ἡ Διευθύνσις παρέβλεπε τὸ ἐλάττωμά του αὐτό, μπροστὰ στις ἄλλες χάρες του.

Κατονομασμένος καὶ ἀμύλητος, ὁ Ὀντέσα εἶχε ἀναλάβει νὰ διευθύνῃ τὸ «Ρεϊμοντάιρ» κατὰ τὸ μεγάλου πεντάμηνο τουριστικὸ ταξεῖδι του. Θέλησε νὰ τὸ ἀποφύγῃ καὶ εἶχε ζητήσει μιὰ τρίμηνη ἀδεια. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ Διεύθυνσις τοῦ εἶχαν πῆ ότι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, θὰ ἔπερνε τὴν ἀδεια του.

Ἡ γέφυρος εἶχαν γεμίσει ὅλοια μὲ ταξειδιῶτες. Ἀπ' ἐκεῖ ποὺ στεκόταν, ὁ πλοίαρχος κίτταζε τῶρα αὐτὸν τὸν κόσμο τῶν ἀέργων ποὺ ταξειδεύει γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξὶ του καὶ μ' ἀπελπίσις, συλλογιζόταν ὅτι σ' ἄλο τὸ μακρὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ, θάταν ὑποχρεωμένος ν' ἀκούη τις σαλῆς κουβέντες τους καὶ νὰ φέρεται μ' εὐγένεια σὲ ἄτομα ἀντιπαθητικὰ...

—Κύριε πλοίαρχε—εἶπε ὁ λοστρόμος πλησιάζοντας—τι διαταγὲς ἔχετε γιὰ τὸ τραπέζι...

—Καμιά! Πήγαμε στὸ διάβολο καὶ ἀφησὶ μὲ ἥσυχο... φώναξε ἄγρια ὁ καπετάνιος. Ὁ λοστρόμος ἔφυγε. Ἀρτίς τὴν ἡ ἀπαντήσεως ποὺ λάμβανε συνήθως. Ἔτσι, ἔκανε ὅτι νόμιζε ἐκεῖνος καλύτερο, βέβαιος ἀπὸ πρῖν, πὸς ὁτιδήποτε κι' ἀν ἔκανε θάταν στραβὸ κι' ἀνάποδο κι' ὅτι ὁ θυμὸς τοῦ Ὀντέσα θὰ ἐξοπούσε κατόπι ἀντιόντου.

—Λοιπὸν —ρώτησε ὁ βοηθὸς τοῦ λοστρόμου—τι σοὺ εἶπε;

—Νὰ πάω στὸ βιάβλο... Ὁ γέρος ἔχει τὰ μπουρνια του πάλι... Ἔσιν, ποιά ἀπὸ τις ἐπιβάτιδες λὲς νὰ τοποθετήσουμε δίπλα του στὸ τραπέζι;

—Τὴ Λαίδη Ντάξ Φη στὰ δεξιά του. Αὐτὴ θὰ βγῆ στὸ Ἀλγέρι. Ὅπως ἔμαθα, πηγαίνει ἐκεῖ νὰ προπαγανδίσῃ τοὺς ἀγρίους ὡς ἀντιπρόσωπος κατώτας ἀποστολῆς.

—Ῥωαία. Ἔτσι ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι καὶ πέρα, ἄς διαλέξῃ ὁ ἴδιος ὁποια τοὺ ἀφίσει γιὰ γειτόνισά του στὸ τραπέζι... Ἐἶνε καμμιά ἄλλη γιὰ τὸ Ἀλγέρι γιὰ νὰ τὴ βάλουμε ἀριστερὰ του;

—Ναί, κάποια Μίς Ἄνν Ἐγγλῆς.

—Ποιά εἶνε αὐτή; Τὴν εἶδες;

—Ὅχι. Ἀλλὰ τι σημασία ἔχει; Ὁποιαδήποτε κι' ἀν βάλουμε δίπλα του, δὲν θὰ τοῦ ἀρέσει. Καλύτερα λοιπὸν αὐτὴ. Πιθανὸν μάλιστα νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' εἶσι ἡ θέσις της θὰ μείνῃ κενή.

Ἔτσι κανονίστηκε, ποιὲς θάσαν γειτόνισσες τοῦ καπετάνιου στὸ τραπέζι.

—Ἐλπίζω—εἶπε ὁ λοστρόμος— νὰ μὴ παρουσιασθοῦν τίποτε γάτες σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, γιὰτι ἄλλοίμονό μας τότε... Γιὰ θυμησοῦ τὸ τελευταῖο ταξεῖδι...

—Ἔγω—γέλασε ὁ βοηθὸς— εἶναι ἀξίους ν' ἀναστατώσῃ τὸ καράβι. Γιὰ τὴν ὥρα ὁμοις δὲν ἔτυχε νὰ δῶ καμμιά...

Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Ὀντέσα, ἡ γάτα ἦταν τὸ πῶς ἀποκοριστικὸ ζῶο ποὺ ἔπλασε ἡ φύσις. Ἄλλοίμονο ἀν σιναν-

τοὺς καμμιά ἀπάνω στὸ πλοιο. Ἔπρεπε νὰ τὴν πετάξουν ἀμέσως στὴ θάλασσα. Ἀδιάφορο ἂν ἡ κυρία τοῦ φτωχοῦ ζῶου διαμαρτυροῦταν. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν κανονισμό τοῦ πλοιοῦ ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευε στοὺς ἐπιβάτες νὰ κουβαλοῦν τις γάτες μαζί τους.

Τὸ πρῶτο βράδι, ὁ Ὀντέσα κατέβηκε ἀργὰ στὸ τραπέζι. Ἐρῶξε μιὰ ἄγρια ματιά στὴ Λαίδη Μάξ Φη καὶ φάνηκε ἀμέσως σὺν νὰ ἔνοιωσε μιὰ φοβερὴ ἀντιπάθεια γ' αὐτή.

Ἡ Λαίδη ὁμοις ἀδιάφορη τοῦ διηγήθηκε τὴ μελλοντικὴ περιόδια της στὴν ἔρημο.

—Ἐτυχῶς ποὺ θὰ φύγῃ στὸ Ἀλγέρι αὐτὴ ἡ καρακίσα— σκέφτηκε ὁ πλοίαρχος ἴμὲ λίσσα—θὰταν ἀδύνατο ν' ἀνεχθῶ τὴ φλυαρία της ἐπὶ πέντε μῆνες...

—Ὅπως ἀπεδείχθη ἡ ἄλλη γειτόνισσά του Μίς Ἐγγλῆς δὲν ἦταν διόλου θαλασσίνη. Τίς δύο πρῶτες μέρες δὲν κάρησε σὲ κανένα γεῖμα. Μονάχα τὴν τρίτη μερὴ πῆγε γιὰ τὸ πρόγευμα. Ὁ πλοίαρχος τῆς ἔρωξε μιὰ λοξὴ ματιά κι' ἐπειδὴ ἡ Μίς Ἐγγλῆς ἦταν μιὰ χαριτωμένη νέα καὶ δὲν βόρκε τίποτε νὰ πῆ ἐναντίον της, τὰ ἔβαλε μὲ τὴν ὁμιλίαν της ἡ ὁποία δὲν ἦταν ὅπως τὴν ἤθελε. Ἐβρίσκει τὸν γκαρσὸν καὶ ἀπειλήσει νὰ τὸν κρεμίσῃ ἀπὸ τὸ κατάρτι ἀν τοῦ ξαναπαρουσιαζοῦτε τέτοια... ὁμολεῖται... Ἐσπρινά, ὁ Ὀντέσα σταμάτησε ἀτόμοι:

—Τι σὰς κάνει νὰ γελᾷτε; ῶτησε τὸν Μίς Ἐγγλῆς, ἡ ὁποία τὸν κίτταζε καὶ γέλοισε μὲ τὴν καρδιά της.

—Ἔσειε— ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶνε τόσο ἀστείο νὰ βλέπη κανεὶς ἕναν πελώριο ἄνδρα σὺν ἔσας νὰ θυμώνῃ μὲ τέτοια μικροπράγματα. Ἐπειτα ὡς τώρα, ὁμοις φορὲς σὰς εἶδα πάντοτε θυμωμένους εἰσαίστε.

—Δὲν θυμιάω νὰ σὰς εἶδα ἀπὸ τότε ποὺ ξεκινήσαμε.

—Δὲν μὲ προσέειπε. Βρισκόμουν τυλιγμένη σὺν χρυσαλλίδα σὲ μιὰ κουβέρτα, ἐξαπομένη σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴν δεξιὰ ἀκρὰ τῆς γέφυρας. Σὰς παρακολουθοῦσα καὶ μολοντί δὲν ἦμιον καὶ τόσο καλά, διασκέδαζα πολὺ μὲ τοὺς θυμους σας...

—Χι... Ἄν ἔφατε τι τραβῶ ὄλ' αὐτὰ τὰ χρόνια! θὰ μὲ δικαιώνατε...

—Ναί. Καταλαβαίνω... Νευριάζει κανεὶς...

Ἀπὸ τότε, ὁ πλοίαρχος, σὺν ἦταν ἡ νέα μπροστὰ, προσπαθοῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ θυμὸ του. Ἡ Ἄνν ἦταν τόσο λεπτὴ, τόσο χαριτωμένη... Ὁ Ὀντέσα ἀναγοτιζόταν τι δουλειὰ μπορούσε νάχη στὸ Ἀλγέρι καὶ γιὰτι ταξειδεύει μόνη της;

Τὴν ἐπομένη ἡ θάλασσα ἦταν ταραγιμένη κι' ἡ Ἄνν ἔμεινε ἔπιλομένη στὴν πολυθρόνα της στὴν ἀκρὰ τοῦ καταστρώματος. Ὁ πλοίαρχος πέρασε καὶ ξαναπέρασε μπροστὰ της χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀλλὰ τὴ δεύτερη μερὴ δὲν βόσταξε πιά. Πῆγε καὶ κάρησε δίπλα της.

—Δὲν εἶστε καλύτερα; ῶτησε μὲ τὸ ἀτόμο ἕρος του. Πότε θὰ ἔρθετε στὸ τραπέζι;

—Ἄν ἡ θάλασσα εἶναι πῶς ἥσυχη, θὰ ἔρθω αὐριο.

—Ἔρτετε, δὲν μπορὸ πιά νὰ ὑποφέρω τὴν ἄλλη γειτόνισσά μου στὸ τραπέζι. Ἐχῶμαι...νὰ τὴν φάνε οἱ κανίβαλοι...

—Θεὸ μου, τι ἀστεῖος ποὺ εἶστε! φώναξε ἡ Ἄνν ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια.

—Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι ἀστεῖος ἡ ὄχι, ἕνα ξέρω νὰ πῶ ὅτι ἔνοιωσα τὴν ἀπουσία σας ἀπὸ τὰ γεῖματα.

Αὐτὸ μὲ κολακεῖει. Ἔρτετε ὁμοις ὅτι ἔμαθα φοβερὰ πράγματα γιὰ σὰς; Φαίνεται πὸς τιμωρήσατε σκληρὰ ἕνα ἀνὰ τὸς ἀουματιστάς σας καὶ οἱ φυλακίστατε δυὸ ναῦτες...

—Πὸς τὰ μαθατε αὐτὰ; Ἐπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν! Ἄλλοιῶς πὸς θὰ διατηρῆθῃ ἡ πειθαρχία... Λυποῦμαι, πρόσθεσε, γιὰτι θὰ φύγετε στὸ Ἀλγέρι.

—Κι' ἐγὼ... ὁπόστος, εἶπε ἡ νέα γελώντας, ἴσως εἶναι προτιμότερο νὰ φύγω ἐγκαίρως, μήπως μὲ φυλακίσουν κι' ἐμένα καμμιά ὥρα.

—Τόσο κακὸ μὲ νομίζετε λοιπὸν... Ἀλήθεια τι θὰ πάτε νὰ κάνετε στὸ Ἀλγέρι;

—Τίποτα. Θὰ ἐπιστρέψω στὴν Ἀγγλία μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Ἐκαὶ τὸ ταξεῖδι κατὰ συμβουλήν τοῦ γιατροῦ γιὰ ν' ἀναλάβω ἀπὸ μιὰ ἐγγεῖρισσι. Κατόπι, θ' ἀρχίσω πάλι νὰ ἐργάζομαι... Γιατί... Σὰς φαίνεται περίεργο γιὰτι ἐργάζομαι; Ἐχῶ ἕνα κατόστημα ἔργων τέχνης στὸ Λονδίνο, καὶ κερδίζω πολλὰ.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὁ πλοίαρχος γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα ἀπορούσαν μαζί του. Ὁ Ὀντέσα δὲν θύμωνε

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑΚΟΥΤΑ

(Από τὰ Λονδρέζικα Χιουμοριστικά περιοδικά)

- "Ωστε είσαι ο μόνος που γλύτωσες από το πλοίο που βυθίστηκε; Για πές μου πώς κατορθώσες και σώθηκες;
- "Απλουστάτα ταξείδεψα... μ' άλλο πλοίο!

Σ τ ο θ Γ ι α τ ρ ο ύ

- "Ο πελάτης; Γρήγορα, γιατρέ, βγάλε μου τὰ δόντια!
- "Ο δοντογιατρός; "Αλλά, φίλε μου, δὲν βλέπω κανένα δόντι μέσα στο στόμα σου.
- "Ο πελάτης; "Ακριβώς. Τὰ κατάπια!

Τ ἰ ἔ π ι θ υ μ ο ὖ σ ε

- "Ο Διευθυντής τῆς φυλακῆς λέει στὸν νέο φυλακισμένο: — Π έπει να ξέρης διὰ τί εἶδα μέσα ὄλοι ἐργάζονται. "Εσύ τί ἐργασία θάθελες να κάνης;
- "Ο κατὰδικος; Θὰ ἤθελα, ἀν τὸ ἐπιτρέπετε, να γίνω...ταξιδεύων ἀντιπρόσωπος κανενὸς ἐμπορικοῦ οἴκου.

Σ τ ὀ Σ χ ο λ ε ἰ ο

- "Ο μικρὸς μαθητὴς διαβάζει:
- "Εὖ! "Αρχιμάρτυρ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ λουτρό φωνάζοντας:
- "Εὖρηκα! "Εὖρηκα!

"Ο διδάσκαλος; Σταμάτησε μιὰ στιγμή καὶ ἐξήγησέ μου, τί σημαίνει ἡ λέξις «Εὖρηκα».

- Θά πῃ, βρήκα.
- "Ωραία! ἴωρα πές μου: τί εἶχε βρῆ ὁ "Αρχιμάρτυρ;
- "Ο μικρὸς διστάζει μιὰ στιγμή καὶ κατόπιν λέει:
- Τὸ σαποῦνι, σέρ!

Ε ἰ λ ἰ κ ρ ἰ ν ε ἰ α
 "Ο Νόγκ; Μήπως ξέχασες ὅτι μοῦ χρωστάς μιὰ λρα;

"Ο Μπλόγκ; "Απεναντίας μάλιστα. Δὲν εἶδες πὼς μέλις σὲ εἶδα προσπάθησα νὰ τὸ στρίψω;

Β ο λ ἰ κ ὸ σ ὄ ζ υ γ ο ς
 "Η ἰσὴπαντῆρ μικρούλα; Δὲν βρῖσκεῖς, χρυσὸ μου, πὼς ἔβαλα πολὺ ὄλατι στὴ σούπα;

"Ο ὄζυγος (μ' ἔγκαρτέρησι); Καθόλου, ἀγάπη μου. "Ισως ἡ σούπα... ἔπεσε πολὺ λιγὴ γιὰ τὸ ὄλατι πού ἔβαλες!

Τ ἄ ἄ μ ἰ μ η τ ἰ α
 "Η κυρία Νεοπλουτίδου περιγράφει τὰ ταξείδια της.

— Πήγαγε στὴ Νότιο "Αμερικὴ; τὴ ρωτᾷει κάποιος.

- Βεβαίως, πολλές φορές μάλιστα. Τὴ γνωρίζω ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη.
- Τότε, ἀσφαλῶς, θ' ἀνεβήκατε καὶ τὸν "Αμαζόνιο;
- "Οχι. Γιὰ νάμαι εὐκρινῆς, δὲν ἀνέβηκα. "Αλλά ὁ ἄνδρας μου ἀνέβηκε ὡς τὴν κορυφὴν του. Αὐτὸς βλέπετε, τρελλανταίνα γιὰ τίς ἀναρχιχρῆσις!

Ἄ ν ε κ τ ἰ μ η τ ο ς π ε λ ἄ τ ἰ τ ῆ ς
 "Επὶ ἕνα μῆνα συνεχῶς, κάποιος πηγαίνει τακτικά στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς κάποιου ὀδοντογιατροῦ, ἀλλά δταν ἡ ὑπῆρτρια τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἦρθε ἡ σειρά του, ἐκεῖνος ἀρνεῖται ἀ μὴ στὸ ἰατρεῖο.

— "Ισως νὰ δειλιάζῃ, λέει ὁ ὀδοντογιατρός στὴν ὑπῆρτρια, ἄφρησ νὰ τοῦ μιλῶσω ἐγὼ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὀδοντογιατρός πηγαίνει στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ ρωτᾷει τὸν πελάτη σὲ τί μπορεῖ νὰ τοῦ φανῇ χρῆσιμος.

— "Ω, σὰς εὐχρηστῶ, ἀπάντᾷ ὁ ἀγνωστὸς μὲ συμπάθεια, ἀλλά δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε. "Ερχομαι ἐδῶ... γιὰ νὰ διαβῶ τὴ συνέχεια ἐνὸς διηγήματος ποῦ δημοσιεύεται στο περιοδικὸ πού λαβαίνετε!

"Ο "Οντέσα ξαναγύρισε στὰ Γραφεῖα καὶ δήλωσε ὅτι εἶχε ἀλλάξει γνώμη καὶ θὰ ἔκανε χρῆσι τῆς ἀδείας του. Τὸ πρόσωπό του λαίτοιοῦσε ἀπὸ χαρὰ.

— Διάβολε—μορφοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπάλληλους, σὰν ἔφυγε ὁ πλοίαρχος—ἀσφαλῶς, ὁ "Οντέσα ἔπαυσε ἐργουτευμένος!

Οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι γέλασαν, ἐνῶ ὁ εὐτυχισμένος καπετάνιος ἐσπευδὲ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην του.

δπως πρώτα μὲ τὸ κάθε τι ἢ τουλάχιστον προσπαθοῦσε νὰ συγκαταστήται. Ἐπὶ πλέον εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνει πάλι γυμναστική καὶ πρόσεξε στὴ διαίτα του γιὰ νὰ μὴ παχύνῃ περισσότερο.

Μετά τρεῖς μέρες τὸ πλοῖο θὰ ἔφθανε στὸ "Αλγέρι. "Ο "Οντέσα συλλογιζόταν μὲ λύπη ὅτι ἴσως δὲν θὰ συναντοῦσε ποτε πια τὴ γλυκεῖα "Ανυ. Δὲν τοῖμοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτὸν του ὅτι τὸ νέο αἰσθημα ποῦ πλημυρίζε τὴν καρδιά του λεγόταν ἀγάπη! Αὐτὸς μιὰ γυναικία μονάχα εἶχε ἀγαπήσει στὴ ζωὴ του, τὴν μητέρα του. "Αλλά ἀπὸ τότε ποῦ ἐκείνη δὲν ζοῦσε πια, εἶχε συγκατενοῦθῆ ἀκόμα περισσότερο στὸν ἑαυτὸν του, καὶ νὰ, ποῦ τώρα ξαφνικά, ἐνῶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν, εἶχε νοιώσει αὐτὸ τὸ ἀγνωστὸ, τὸ τρομερὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖο τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει καὶ νὰ χαιρέει συγχρόνως. Κι' ὅμως δὲν τοῖμοῦσε νὰ μιλήσῃ στὴ νέα. Φοβόταν μήπως γελᾷται μαζί του, μήπως πᾶνι στὸ ἀστεῖο τὸ βαθύ αἰσθημα ποῦ νοιούθε γι' αὐτὴ.

Κάποιο βράδυ, τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποῦ ἔφθαναν στὸ "Αλγέρι, ὁ "Οντέσα βρισκόταν μόνος του ἀπάνω στὴ γέφυρα. Σαφηνά, νοιώσε ἕνα κῆμα αἵματος ν' ἀνεβαίνει τὸ κεφάλι του. Εἶχαν παραβῆ τίς ἀσπρηές διαταγές του!... Σὲ λίγον βηματὸν ἀπόστασι, μιὰ μαυρὴ γάτα πλῆσισε. Μὲ μιὰ γόγγυση κίνησι, ἄρπαξε τὸ φρεσὸ ζῶο ἀπὸ τὸ λαίμω κ' ἔξω φρεσὸν ἐτοιμαζόταν νὰ πετάξῃ στὴ θάλασσα, δταν διπλα του ἄκουσε τὴν ἀγαπημένη φωνὴ τῆς "Ανυ:

- Τὸ φρεσὸ! Τί κακὸ σὰς ἔκανε γιὰ νὰ θέλετε νὰ τὸ σκοτώσετε;
- "Επειτα ἡ μαυρὴ γάτα φέρεται τῆρ, δὲν τὸ ξέρετε;
- "Ο πλοίαρχος; ἔλευθέρωσε τὸ ζῶο ἀπὸ τὰ χέρια του.
- "Οταν δῖνω διαταγές, ἐννοῶ νὰ ἐκτελοῦνται!...—ἀρχισε νὰ λέη.
- Κι' δταν ἀκόμα εἶνε ἀδικες καὶ ἀσληγρές;—ρωτῆσε ἡ νέα μὲ γλυκότητα.

— "Ω, ἀν ἤθελες νὰ μὲ βοηθήσης, "Ανυ, θαρῶ πὼς θὰ γίνουμι ἀλλος ἄνθρωπος... "Εγὶνα σκληρὸς γιὰτί εἶμαι ἀλόκοιανος στὸν κόσμο, κ' ἡ ἔλλειψις ἀγάτης κάνει τὸν ἄνθρωπο γόγγυστῆ... Δὲν ἔχω κανέναν, "Ανυ... "Ισως γελᾷσῃς μὲ τὰ λόγια μου, ἀλλά πρέπει νὰ μιλήσω. "Ανυ, σ' ἀγαπῶ! Πές μου, θέλεις νὰ γίνης γυναίκα μου;

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ "Οντέσα γονάτισε μπροστὰ στὴ νέα καὶ τρομερὰ πῆρε τὰ χέρια της καὶ τὰ φίλησε. Ἐκείνη δὲν γέλασε μὲ τὰ λόγια του, μόνον ἔσκυψε καὶ ἀπαλά τ-κούμησε τὰ χεῖλῃ της στὸ κεφάλι του, ἐκεῖ ποῦ τὰ μαλλιά του ἀρχισαν νὰ σπανίζουν.

— Θάμιον εὐτυχῆς, ἀν μπορούσα νὰ γίνω γυναίκα σας!—εἶπε ἡ νέα. "Η μεγάλη μοναξιά εἶναι κακὸ πράγμα. Ἀσπρηές εἶμαι παντοφλεμένη... Ναι, ὁ ἄνδρας μου βρισκεται σὲ μιὰ κλινική, πάνε ὅταν χρόνια τώρα. Εἶναι φτωχὸς καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σωθῇ. "Εργάζομαι γιὰ νὰ συντηρῶ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ γιὰ νὰ πληρώσω τὴ νοσηλεία του.

— "Αλλά εἶνε ἀδικο... εἶνε φοβερὸ γιὰ σένα, "Ανυ.

— Εἶνε θλιβερὸ, βέβαια. "Αλλά μπορούσα νὰ τὸν ἐγκαταλείψω; Συνήθισα τώρα καὶ εἶμαι θὰ νὰ ὑπομένω. "Απόσο πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι κ' ἐγὼ σὲ συμπάθησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ σὲ γνώρισα.

— "Ανυ, νὰ τὸ πιστέψω αὐτό; Εἶνε δυνατὸν; "Αλλά ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀγαπᾶνθρωπος, εἶμαι γερασμένος, ἀκοίμος.

— "Ω, ἀν ἴμιον ἐλευθέρω!—στῆναξῃ ἡ νέα.—Θέλω νὰ μὲ θυμάσαι. Ποῖος ξέρει, ἴσως συναντηθῆμι πάλι καμμιὰ φορὰ.

Τὴν ἐπομένη τὸ "Ρεϊμονταῖοῦ ἔφθασε στὸ "Αλγέρι. "Απὸ τὴ γέφυρά του, ὁ πλοίαρχος παρακολούθησε μελαγχολικά, μὲ τὰ χεῖλιά του, τὴν ἀποβίβασι τῆς Μίς "Ενγκλις, ὁποῖο τὴν ἔλασε μέσα στὸν κόσμο. Σὲ λίγον, τὸ πλοῖο ἤρκασε καὶ ἀργὰ ἀπομακρύνθηκε. Γιὰ πολλὴ ὥρα, ὁ "Οντέσα ἐξοκολούθησε νὰ κυττάξῃ τὴν παραλία, ποῦ μόλις διαχωρίζονταν τώρα στὸν ὁρίζοντα. Κάποιον ἐκεῖ βρισκόταν ἡ μοναχὴ ἀγάπη του...

Τὸ "Ρεϊμονταῖοῦ συνέζεσε τὸ μακρὸν ταξείδι του. "Αλλά τώρα ὁ πλοίαρχος εἶχε γίνει ἀγνωστὸς. Ἀγλόλογος πάντοτε, εἶχε γίνει συγκαταβατικὸς, ὑποχωρητικὸς, ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε χαιλούσε τὸν κόσμο.

"Ηταν μιὰ ὁμορφῆ μέρα τοῦ "Απριλῆ, δταν τὸ καρβῆ ἐπέστρεψε τέλος στὸ Πλάιμωθ. Τὸ βενζινοῖκλιό τῆς "Εταιρείας ἤρθε νὰ παραλάβῃ τοὺς ἐπιβάτας, ἀλλά ὁ "Οντέσα οὔτε ἑνδιαφερόταν νὰ τοὺς κυττάξῃ. "Οταν βῆκε κ' αὐτὸς καὶ πῆγε στὸ Λονδίνο, παρουσίσησε στὰ γραφεῖα τῆς "Εταιρείας.

"Εκεῖ τοῦ εἶπαν ὅτι μπορούσε νὰ διαλεχῇ, ἢ νὰ πάρῃ τὴν τρίμηνη ἀδεία του, ἢ νὰ μὴ πάλι μὲ τὸ καρβῆ του στὴν τακτικὴ γραμμὴ Λονδίνου—Νέας "Υόρκης.

— Δὲν θέλω νὰ κάνω χρῆσι τῆς ἀδείας μου—εἶπε ὁ "Οντέσα μ' ἀδιαφορία—προτιμῶ νὰ ἐξακολούθησω τὴν ὑπηρεσία μου...

"Ο πλοίαρχος δὲν εἶχε προλάβῃ ν' ἀπομακρυνθῇ δταν ἕνας ὑπάλληλος τοῦ ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα. Μὲ χέρια ποῦ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίηση τὸ ἀνοῖξε. "Ηταν ἀπὸ τὴν "Ανυ. Τοῦ ἀνήγγειλε τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της. "Ηταν ἐλευθέρη καὶ τὸν περιμένε.

